

[Finansministeren.]

har fundet, at der her var en god anledning til at præcisere holdningen til de indenlandske statslån.

Hr. Freddy Madsen påstod – som jeg tror DKP har påstået det hver eneste gang, vi har behandlet denne sag – at de indenlandske statslån ikke kunne undgå at påvirke det lange obligationsmarked i negativ retning. Jeg skal kun gentage, at jeg er uenig i det synspunkt. Jeg mener også, det i de redegørelser, som er aftrykt i betænkningen, er godtgjort, at hr. Freddy Madsens synspunkt er forkert, og jeg kunne slet ikke forstå hr. Freddy Madsens betragtninger i denne anledning. Det ville jo også være mærkeligt, om det ikke var muligt at foretage denne pengeopsugning uden at påvirke den lange obligationsrente i uheldig retning, for så vidt som underskuddet på statsfinanserne jo i sig selv skaber grundlaget for pengeopsugningen, som foretages via de indenlandske statslån.

Jeg har ærlig talt ikke mange bemærkninger til hr. Wilhjelm, der som sædvanlig harcelerede over det forslag, som vi her har til behandling. Jeg synes, det var et overordentlig mærkværdigt kunstgreb, hr. Wilhjelm betjente sig af for at få den indenlandske gældsbyrde, der oparbejdes i forbindelse med de indenlandske statslån, til specielt at være lønmodtagernes gældsbyrde, og det var lige så mærkværdigt at høre hr. Wilhjelm give udtryk for, at når der overhovedet var nogen, der var i stand til at købe disse indenlandske statslån, så var det, fordi vi havde nogle særlig fæle kapitalister. Nej, baggrunden for de indenlandske statslån findes, som jeg allerede har sagt i svaret til hr. Freddy Madsen, selvfølgelig i selve underskuddet på statsbudgettet, og det, som denne sag har med lønmodtagerne at gøre, er, at de indenlandske statslån er nødvendiggjort af en ekspansiv finanspolitik, af et underskud på statsbudgettet, der ikke bare skyldes, at vi har en stor arbejdsløshed og de automatiske virkninger, den har på budgettet, men jo også skyldes, at der føres en aktiv beskæftigelsesfremmende finanspolitik. Det, som denne sag derfor har med lønmodtagerne at gøre, er, at denne politik særlig er til gavn for lønmodtagerne.

Man spørger sig selv, når man har hørt hele hr. Wilhjelm's sædvanlige jeremiade: hvad er egentlig venstresocialisternes alternativ til den finanspolitik, der føres, og til de indenlandske statslån? Som sædvanlig hørte vi ikke i dag, så

lidt som vi har hørt det tidligere, noget som helst om, hvad venstresocialisternes alternativ var. Af gode grunde – man har ikke noget.

Jeg skal med hensyn til de spørgsmål, hr. Wilhjelm stillede, ganske henvise til de udtalelser fra finanslovdebatten, som jeg har fremsat, og som hr. Wilhjelm var så elskværdig at citere.

Maisted (FP):

Jeg synes, det var yderst interessant at høre hr. Christophersen, som er medunderskriver på dette betækningsbidrag, tale om, at det var selvfølgelig nødvendigt at optage indenlandske statslån. Ja, når man har et ansvar for, at der er enorme underskud på statens budgetter, så er man også tvunget til at neutralisere de skadevirkninger, det har, men fremskridtspartiet har aldrig nogen sinde haft ansvar for et kæmpeunderskud på statens budgetter. Derfor vil vi ikke udskrive indenlandske statslån, der har haft den effekt, at renten er holdt oppe, hvilket har betydet flere arbejdsløse.

Det er virkelig interessant at høre, at finansministeren holder en tale om det økonomiske indhold af betækningsbidraget, der næsten kunne gå på »og præsten holdt en tale, men sagde ingenting«. Kendsgerningen er, at der overhovedet ikke er fremlagt noget som helst om de økonomiske løsninger, men vi har 160.000 arbejdsløse i dette land. Det var det, socialdemokratiet ville afskaffe. Det er derfor, de har ført denne politik. De var i stand til at afskaffe arbejdsløsheden, hævdede de, det var fremskridtspartiet ikke. Kendsgerningerne taler deres tydelige sprog. Socialdemokratiet står i dag med en arbejdsløshed på 160.000, og det var den, statsministeren ville fjerne for et par år siden.

Vi har fået en gældsætning, og vi har i dag et underskud på statens budgetter på godt 18 mia kr. Når man så tænker på, at vi i 1981 i renter og afdrag bare på det indenlandske statslån skal af med en 16–17 mia kr., som vi til den tid skal lægge oven i underskuddet på statens budgetter, så kan man jo tænke sig til, at vi altså skal til at have indenlandske statslån i 1981 på en 30–40 mia kr. for at klare problemerne.

Det burde være indlysende, at noget sådant ikke kan lade sig gøre. Derfor er der kun én vej, og det er at følge fremskridtspartiets politik og sørge for at få balance på budgetterne, at sørge for at nedsætte omkostningerne for dansk erhvervsliv og sørge for at fjerne de uri-